

Herdenking explosie Beiroet – 12 augustus 2020

Door de Voorzitter van de Tweede Kamer, Khadija Arib

Voor wij beginnen met de regeling van werkzaamheden, staan we stil bij de ramp in Beiroet op 4 augustus 2020.

Ik heet de ambassadeur van Libanon, de heer Abdel Sattar Issa, van harte welkom.

Ik heet ook de minister-president van harte welkom.

Ik wil iedereen die in de zaal aanwezig is verzoeken om te gaan staan.

De publieke tribune is leeg, maar de herdenking wordt gestreamd en uitgezonden.

Ook de mensen die mee kijken heet ik van harte welkom.

Op dinsdagavond, iets meer dan een week geleden, werd de stad Beiroet opgeschrikt door een lichtflits, direct gevolgd door een oorverdovende knal. Een door brand opgewekte explosie van 2750 ton opgeslagen ammoniumnitraat verwoestte, met de kracht van een kleine atoombom, de haven en grote delen van de stad.

Met ruim 200 doden, 6000 gewonden en een kwart miljoen daklozen, werd Beiroet door deze ramp genadeloos getroffen.

Of zoals een ooggetuige het in de avondjournaals wanhopig onder woorden bracht: *'In één lichtflits is Beiroet kapot gegaan'*.

Sprekender en indringender nog dan de feiten en cijfers, waren de beelden en de ervaringen die de wereld over gingen, in de eerste uren en dagen na de explosie.

We zagen rijen huizen zonder daken, en de resten van flatgebouwen als betonnen geraamtes in het overgebleven skelet van de stad rond de haven.

Mensen in shock en soms onder het bloed op straat, nog nauwelijks beseffend wat er was gebeurd.

Gewonden die op straat medische hulp kregen, omdat veel ziekenhuizen waren verwoest.

We zagen mensen huilen, wanhopig op zoek naar een vermiste dierbare.
En er waren de stapels scherven, die bléven breken.

Bij deze ramp van ongekeende omvang, met een voor ons nauwelijks
voorstelbare impact, staan we vandaag stil. Uit solidariteit.

We rouwen mee om de doden.

In het bijzonder wil ik ook stilstaan bij het overlijden van Hedwig Waltmans-
Molier, die net als enkele collega's van haar van de Nederlandse ambassade in
Beiroet getroffen werd door de explosie.

Wij wensen haar man, onze ambassadeur Jan Waltmans, en hun kinderen en
familieleden veel sterkte bij het verwerken van dit tragische verlies.

We leven mee met een stad die na jaren van burgeroorlog, economisch verval,
de vluchtelingencrisis en de recente coronacrisis al zo zwaar onder druk stond.
Of, zoals de Libanese journaliste Jenan Moussa – die nu correspondent is van
Al-Aan TV - het zei op Twitter:

*'How do we deal with all this grief? Ever since I was a child, we move from one
disaster to another. We are exhausted.'*

Maar Libanon staat niet allen.

We geven onze steun aan de bevolking die ondanks alles, ook nu weer,
probeert om met een bewonderenswaardige veerkracht te bouwen op de
puinhopen.

Steun geven we met woorden, maar ook met daden.

Ook vanuit Nederland is de financiële en humanitaire hulp op gang gekomen.
Hulporganisaties hebben de krachten gebundeld.

En het Rode Kruis ter plaatse telt ook vele Nederlandse vrijwilligers en
medewerkers.

Samen met andere landen willen we helpen om voedsel, water, medicijnen en
psychosociale zorg te leveren, waaraan op dit moment de meeste behoefte is.

Rouw, verdriet, maar ook onzekerheid en woede overheersen na deze ramp. Maar zoals ook in de burgeroorlog tussen de puinhopen de troostende stem klonk van de Libanese zangeres Fairouz, zo klinkt het ook nu.

Laat ik daarom eindigen met de beginregel uit één van haar nummers, Li Beiroet':

'Men salbi qalamon li beirut'

ofwel:

'Vanuit de bodem van mijn hart: een groet (van vrede) aan Beiroet'.